

F.M. DOSTOJEVSKIJ

Bílé noci

KIO KAN

edice
KLOKAN

Translation © Jaroslav Tafel – dědicové c/o DILIA, 1958, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z ruského originálu БЕЛЫЕ НОЧИ
přeložil Jaroslav Tafel
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-416-8

*Či se jen proto narodil,
aby nablízku tvému srdci
alespoň malou chvíli byl?*

Ivan Turgenev

NOC PRVNÍ

Byla překrásná noc, jaké snad bývají, jen když jsme mladí, milý čtenáři. Nebe bylo takové hvězdné, takové jasné nebe bylo, žes na ně hleděl a musel se bezděky ptát, mohou-li opravdu žít pod takovým nebem všelijací zlostní a náladoví lidé. To je také mladická otázka, milý čtenáři, velmi mladická, ale necht vám ji Pán hodně často přivádí na mysl!

Mluvě o všelijakých náladových a zlostných vašnostech, nemohl jsem nevpomenout na své bezúhonné chování po celý dnešní den. Hned zrána mě začal trápit jakýsi podivný stesk. Náhle mi připadlo, že jsem osamělý, všichni mě opouštějí a všichni se mě zřikají. Ledaskdo se může ovšem po právu zeptat, kdo jsou ti všichni, je tomu přece už osm let, co bydlím v Petrohradě, a téměř ani jedinou známost jsem neuměl navázat. Ale nač potřebuji známosti? I bez nich znám celý Petrohrad; vidíte, proto se mi zdálo, že mě všichni opouštějí, když se najednou celý Petrohrad sebral a odjel na letní byt.

Bylo mi úzko z té samoty a celé tři dny jsem s hlubokým steskem bloudil po městě, naprosto nevěda, co se se mnou děje. Mohu jít na Něvský, mohu jít do parku,

mohu se toulat po nábřeží – nikde ani človíčka z těch, jež jsem zvyklý po celý rok potkávat na stejném místě v obvyklou hodinu. Oni mě ovšem neznají, ale já, já je znám.

Já je velmi dobře znám; do paměti se mi vepsal téměř každický rys jejich tváří. Raduji se z jejich veselí a rmoutí mě jejich smutek. Skoro jsem navázal přátelství s jedním stařečkem, kterého potkávám každý boží den v obvyklou hodinu na Fontance. Má takovou vážnou, zamyšlenou tvář; stále si něco brouká pod vousy a rozkládá levou rukou – v pravé má dlouhou sukovitou špacírku se zlatým knoflíkem. Všiml si mě i on a projevuje mi hluboké porozumění. Kdyby se stalo a já nebyl v obvyklou hodinu na stejném místě Fontanky, jsem přesvědčen, že bude mít po náladě. Proto se mnohdy div navzájem nepozdravíme, zvláště když jsme v dobrém rozpoložení. Onehdy, když jsme se celé dva dny neviděli a potkali se třetího dne, sahalí jsme už skoro po kloboucích, ale včas jsme se vzpamatovali, spustili ruce a s porozuměním prošli jeden kolem druhého.

I s domy se už znám. Když jdu, každý jako by vyběhl přede mne do ulice, dívá se na mne všemi okny a div že neřekne: „Dobrý den, jak se vám daří? Mně se chválabohu vede dobře, v máji mi přidají poschodí.“ Nebo: „Jak se máte? Mne začnou zítra opravovat.“ Nebo: „Jen taktak že jsem neshořel, to vám bylo leknutí,“ atd. Mám mezi nimi své oblíbence, své dobré přátele; jeden z nich se chystá v létě léčit u architekta. Schválně se tam každý den zastavím, aby mu při tom léčení nějak neuškodili, opatruj ho Pánbůh! Ale nikdy nezapomenu na historii s jedním přepěkným světle růžovým domkem. Byl to takový milý zděný domek, tak přívětivě na mne hleděl, tak pyšně pohlížel na své neohranané